

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. E. A. A. S.**, narozený X,
státní příslušnost Egyptská arabská republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2022, č. j. KRPU-149196-37/ČJ-2022-040022-DB-RBK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 9. 2022, č. j. KRPU- 149196- 37/ČJ- 2022- 040022-DB-RBK, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění žalobce za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“), stanovená rozhodnutím žalované ze dne 11. 8. 2022, č. j. KRPU-149196-19/ČJ-2022-040022-DB-ZZ-RBK, o 41 dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh řízení a uvedl, že podle bodu 20 (odst. 20 preambule, pozn. soudu) dublinkského nařízení platí, že k zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že by osoba neměla být zajištěna pouze z toho důvodu, že žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce dále zdůraznil, že zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality, zároveň by zajištění mělo být v souladu s čl. 31 Ženevské úmluvy. Žalobce dále uvedl, že řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištění osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případné podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33/EU, rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.
3. Žalobce dále citoval čl. 28 odst. 3 dublinkského nařízení a uvedl, že napadá zejména nesprávný postup Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení Dublinkského střediska (dále jen „Dublinkské středisko“), neboť ze zákonné úpravy o dublinkském procesu nevyplývá možnost podat žádost příslušného státu o přehodnocení odpovědi na žádost o přemístění, tak jak učinil správní orgán. Dublinkské středisko jako správní orgán nemělo k tomuto kroku zákonný podklad a v případě negativní odpovědi příslušného státu měl být žalobce za zařízení pro zajištění cizinců propuštěn. Žalobce proto dospěl k závěru, že byl v mezidobí zajištěn nezákonně. Žalovaná podle názoru žalobce postupovala v rozporu s čl. 28 dublinkského nařízení, neboť žalobce byl a je zajištěn nad dobu nezbytnou k provedení požadovaných správních úkonů, které nadto nevycházejí ze zákonné úpravy. V tomto smyslu žalobce označil postup žalované a Dublinkského střediska za nezákonný a napadené rozhodnutí za nezákonný akt.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Dále podrobně shrnula dosavadní průběh řízení a vysvětlila, že napadeným rozhodnutím rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce o 41 dnů, neboť Česká republika má v souladu s dublinkským nařízením 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, tj. do 19. 10. 2022 a dále z toho důvodu, že žalobce má 15 dnů na podání žaloby proti rozhodnutí o určení odpovědného členského státu dle dublinkského nařízení, které mu bude v nejbližších dnech doručeno a teprve po uplynutí této lhůty na podání žaloby bude možné realizovat předání žalobce do odpovědného členského státu. Žalovaná dále uvedla, že důvody zajištění i nadále trvají, neboť řízení podle dublinkského nařízení stále probíhá a je reálné předání žalobce do odpovědného státu.
5. Žalovaná připomněla, že v současné době musí Dublinkské středisko předat žalobci rozhodnutí, stanovit termín jeho předání do Rumunska a musí také zajistit transfer žalobce do Rumunska (zajištění letenky pro návrat prostřednictvím letecké společnosti, eskortu). Pro úplnost žalovaná uvedla, že ze spolupráce s Dublinkským střediskem je jí známo, že Dublinkské středisko při žádosti o nové posouzení žádosti o převzetí postupovalo zcela v souladu s nařízením Komise č. 1560/2003 ze dne 2. 9. 2003.

6. Žalovaná shrnula, že smyslem řízení o zajištění je vyhodnotit, zda je přemístění do země odpovědné za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu alespoň potenciálně možné, přičemž o samotném přemístění bude rozhodnuto až v řízení Dublinským střediskem, kdy bude vydáno samostatné rozhodnutí, které je soudně přezkoumatelné. Žalovaná zhodnotila, že předání žalobce do Rumunska je v tuto chvíli a v tomto individuálním případě potenciálně možné. Dále uvedla, že je podle judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o zajištění povinna zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečností obecně známých a okolností konkrétně zmíněných zajišťovaným cizincem – žalobcem, které jsou podstatné pro rozhodnutí o zajištění. Žalovaná tedy v případě žalobce zcela konkretizovala individuální přístup k jeho zajištění, individuálně posoudila daný stav a vše náležitě odůvodnila.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhl konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl dne 9. 8. 2022 v 23:46 hodin kontrolován hlídkou Policie České republiky, dálniční oddělení Domašov, na dálnici D1, na km 175 ve směru jízdy na Brno, kde se pohyboval chůzí s dalšími třemi osobami, též státními příslušníky Egyptské arabské republiky. Jelikož u sebe žalobce neměl žádné cestovní doklady a vzniklo důvodné podezření, že na území České republiky neoprávněně vstoupil a neoprávněně zde pobývá, byl dne 10. 8. 2022 v 1:00 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Následně byl žalobce eskortován k žalované, kde dne 11. 8. 2022 podal vysvětlení. Žalobce v podání vysvětlení uvedl, že v září 2018 odcestoval letecky na svůj cestovní pas z Egyptské arabské republiky do Malajsie, odkud se dostal do Turecka a Řecka, přičemž při pobytu v Řecku v květnu 2019 již svůj cestovní pas ani žádné vízum neměl. V srpnu 2020 překročil žalobce hranici Makedonie a Srbska, odkud se dostal do Rumunska. V Rumunsku žalobce požádal o azyl a následně tam od listopadu 2020 do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dubna 2022 pobýval v rámci azylového řízení. Po skončení řízení o azylu měl žalobce povinnost ze země odcestovat. Rozhodl se proto Rumunsko opustit a dostat se do Itálie, přičemž dne 7. 8. 2022 nasedl do kamionu a po dvoudenní cestě byl vysazen v lese na území České republiky. V lese čekal žalobce na odvoz převaděči, ale žádné vozidlo pro něj nepřišlo. Z podání vysvětlení žalobce dále vyplynulo, že cílem jeho cesty je Itálie, kde žije jeho strýc. Žalobce nemá žádné společenské ani kulturní vazby na Evropskou unii. Žalovaná následně vydala rozhodnutí ze dne 11. 8. 2022, č. j. KRPU-149196-19/ČJ-2022-040022-DB-ZZ-RBK, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 10. 8. 2022 1:00 hodin. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na délku průběhu dublinského řízení prováděného Dublinským střediskem, na základě kterého mělo být rozhodnuto o předání žalobce do Rumunska. Dublinské středisko odeslalo první žádost o zpětvzetí žalobce do Rumunska dne 15. 8. 2022 a dne 25. 8. 2022 bylo orgány Rumunska zasláno zamítavé stanovisko s převzetím žalobce v rámci dublinského nařízení. Dne 25. 8. 2022 byla proto do Rumunska zaslána žádost o přehodnocení této negativní odpovědi a k přehodnocení byla stanovena lhůta do 8. 9. 2022, neboť se Dublinské středisko jako správní orgán opíralo o relevantní údaje, které podle něj určuje Rumunsko jako odpovědný členský stát za žalobce. Dne 7. 9. 2022 byla žalované doručeno oznámení Dublinského střediska, že téhož dne obdrželo odpověď Rumunska, které přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. Žalovaná následně rozhodla o prodloužení zajištění žalobce o 41 dnů žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2022, č. j. KRPU-149196-37/ČJ-2022-040022-DB-RBK.

11. Žalobce v žalobě zpochybnil zákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem jeho předání podle dublinského nařízení. Podle žalobce postupovala žalovaná v rozporu s čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, neboť žalobce byl zajištěn nad dobu nezbytnou k provedení požadovaných správních úkonů a ze zákonné úpravy o dublinském procesu nevyplývá možnost podat žádost o přehodnocení odpovědi na žádost o přemístění. Otázkou ve věci tedy je, zda může dožadující orgán doplňovat svou žádost v průběhu měsíční lhůty i přes negativní stanovisko dožádaného státu.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
13. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Podle druhého pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Podle třetího pododstavce téhož ustanovení, pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. A konečně podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
16. Soud připomíná, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o prodloužení zajištění. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkoumává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumá, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodů, proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, www.nssoud.cz).
17. Soud s ohledem na výše uvedené upozorňuje, že dublinské nařízení ve svém čl. 28 odst. 3 především zakotvuje maximální dobu zajištění cizince za účelem jeho přemístění do členského státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tato doba zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než dobu nezbytnou k provedení úkonů správního řízení. Maximální doba trvání zajištění je tvořena součtem trvání lhůt uvedených právě v tomto ustanovení, které určují dobu trvání jednotlivých kroků mezi členským státem, v němž byl cizinec zajištěn a členským státem, do něhož má být cizinec převzat. Jde jednak o dobu jednoho měsíce, což je lhůta stanovená dožadujícímu státu pro předložení žádosti dožadovanému státu o převzetí cizince zpět, dále o dobu dvou týdnů, které má přijímající dožadovaný stát na odpověď na žádost o převzetí cizince a konečně o dobu šesti týdnů, ve kterých musí dojít k samotnému přemístění cizince.
18. Konec zajištění cizince je tedy podle čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení spojován s uplynutím lhůt 1 měsíc a 6 týdnů, nikoli se zamítavou reakcí dožadovaného státu. Žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se mýlil, pokud se domníval, že měl po prvotním zamítavém stanovisku ze strany Rumunska být ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn bez dalšího. Dublinským nařízením stanovené lhůty pro trvání zajištění překročeny nebyly. Je třeba upozornit, že proces dožádání o převzetí či přijetí cizince zpět podle čl. 28 dublinského nařízení je svou povahou neformální, neboť nejsou vydávána rozhodnutí, kterými by bylo žádáno převzetí či akceptováno přijetí cizince. Forma komunikace mezi orgány členských států umožňuje doplňování žádostí o převzetí cizince v případě nejasností mezi komunikujícími orgány a doplňování podkladů, jimiž je žádost podložena. Soud tedy dospěl k závěru, že dožadující orgán v řízení o předání žadatele o mezinárodní ochranu do odpovědného členského státu podle dublinského nařízení může doplnit svou žádost v průběhu měsíční lhůty stanovené pro předložení žádosti. Zároveň platí, že prvotní zamítavá odpověď dožádaného státu nezakládá povinnost propustit žadatele o mezinárodní ochranu ze zajištění, pokud po doplnění žádosti ve stanovené lhůtě dožádaný stát vyhoví. Soud proto shledal, že v této věci žalobce nedošlo k vadnému postupu v řízení, když Dublinské středisko po prvotní zamítavé odpovědi zaslalo do Rumunska žádost o přehodnocení, které bylo vyhověno, a žalovaná z toho důvodu rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce.

19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. října 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce